DÜRRENMATT

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
cpsf.info

300

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

COLECŢIA „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE“

300

editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XIII — 15 mai 1967

cpsf.info

O privire extraterestră plină de umanitate

Friedrich Dürrenmatt nu mai are nevoie să fie prezentat publicului nostru; o mare parte a operei sale este tipărită în traducere românească, piesele lui esențiale sînt jucate de teatrele țării, scenarii după nuvelele lui au fost transmise de televiziune, articole îi sînt consacrate în reviste.

Prea puțini îl știu însă pe Dürrenmatt ca autor de science-fiction. Într-adevăr, el e unul dintre foarte rarii mari scriitori moderni (mă refer la cei ce nu sînt socotiți drept specialiști în s. f.) care s-au încumetat să-și pună pe nas ochelarii năzdrăvani ai anticipației, gest memorabil atît pentru propria-i carieră, cît și pentru aceea a domeniului nostru. Și totuși (dacă mi se îngăduie să duc pînă la capăt imaginea începută), de cînd am văzut prima dată fotografia lui Dürrenmatt, tot cu acei fantastici ochelari îl cunosc. Lăsînd deoparte metafora, tocmai acest lucru vreau să arăt: în ce măsură opera celui ce a scris drama „Orbul" este viscolită de suflul anticipației.

În 1954, cînd declanșatorii „războiului rece" mai credeau că acesta poate servi la ceva, Dürrenmatt creează amara piesă „Operația Vega", în care arată fără menajamente ce se ascunde îndărătul unor cuvinte ca „libertate", „idealuri", „democrație" în acțiunea militariștilor. Ar fi o greșeală să căutăm în scenariul acesta anticipația anecdotică (deși aluzia la bombardarea Hanoiului are un accent profetic). Forța previziunii dürrenmattiene stă în conștiința faptului că imperiul banului este definitiv corupt și supus fără apel pieirii.

Într-o carte dedicată actualității lui Shakespeare, criticul polonez Ian Kott observă că eroul tragic e produsul unei societăți în care domnesc criterii absolute. „Tragedia este o judecată asupra condiției umane, o măsură a absolutului; grotescul este critica absolutului în numele unor experiențe umane debile. De aceea tragedia duce la catharsis, în timp ce grotescul nu produce nici o consolare". În același an în care a scris „Operația Vega" Dürrenmatt și-a expus opiniile despre arta dramatică în eseul „Probleme de teatru". Ideea lui centrală este că tragedia reprezintă un gen inadecvat condiției umane în secolul „ciupercii atomice" și al „genocidului". „Tragedia presupune vinovăție, necesitate, măsură, apreciere justă, răspundere", în vreme ce în lumea în care trăiește Dürrenmatt, în „închisoarea rasei albe", „nu mai există oameni vinovați și răspunzători... totul se desfășoară fără intervenția individuală".

„Nouă nu ni se mai potrivește decît comedia" — conchide Dürrenmatt și întreaga-i operă constituie un apocalips grotesc, prin care, cu un rîs amar, neliniștit sau sarcastic, el se desparte de o lume în agonie. Fie că e vorba de respectabilitatea cetățenilor orășelului Güllen („Vizita bătrînei doamne"), de edificiul moral ridicat de Archilochos („Grec caută grecoaică"), de iluziile savantului Moebius privitoare la libertatea individului („Fizicienii") sau de

soarta imperiului roman („Romulus cel Mare"), întîlnim aceeași viziune a unei lumi condamnate. Este o viziune obsesivă, pe care aș fi ispitit s-o numesc cosmică, *deoarece autorul izbutește să se depărteze de condițiile în care trăiește, să le privească lucid și să le judece sever. Și totuși, după cum scriu M. Emțev și E. Parnov, prefațatorii traducerii rusești a „Operației Vega", „din această admirabilă satiră... radiază îngrijorarea pentru soarta civilizației contemporane. Opunînd agresorilor tereștri comunitatea venusienilor, Dürrenmatt nu vrea cîtuși de puțin să se situeze deasupra luptelor... Simpatiile și antipatiile lui sînt clar statornicite."*

Deși mintea și ochiul său consideră lumea de la înălțimi siderale, inima lui bate omenește în ritmul omenirii. De aici, poate, acea tensiune secretă în toate lucrările sale care ne emoționează, în ciuda unei voite răceli. Și tocmai această participare conferă scrierilor dürrenmattiene (chiar celor mai sumbre, celor mai sardonice) mesajul viril al unui grav avertisment. Judecător al unui proces de descompunere, el știe că pe Pămînt trăiesc și „oameni curajoși". Pentru ei *„tragedia e încă posibilă", recunoaște acela care a scris „Judecătorul și călăul". Romulus cel Mare, Moebius, comisarul Matthäi (din povestirea „Făgăduiala"), Bonstetten (din „Operația Vega") sînt asemenea inși „care nu capitulează", deși imensa presiune a unui mediu dezumanizat trece peste dînșii ca un tăvălug. Omul adevărat poate fi distrus, dar nu înfrînt — iată ideea în care Dürrenmatt se întîlnește cu Hemingway din „Bătrînul și marea", cu Fadeev din „Înfrîngerea", cu Eugen Ionescu din „Rinocerii".*

Poate că titlul acestor rînduri ar trebui totuși să fie lămurit mai în profunzime tocmai pentru că el caracterizează, după părerea mea, cel mai bine originalitatea scriitorului elvețian. Aproape toți marii autori de science-fiction ai acestui veac s-au specializat exclusiv în genul lor. Cîțiva scriitori iluștri (Wells, Rosny aîne, A. Tolstoi, Čapek) au devenit niște clasici ai anticipației, creînd, paralel, o literatură obișnuită, fără nici o contingență cu specia care i-a făcut celebri. Și iată că, revenind la surse (la modul poesc de a concepe literatura), Dürrenmatt dovedește prin toată opera lui că și în zilele noastre mai sînt posibile osmoza și coexistența între latura strict realistă și cea fantastică (adesea anticipativă prin semnificațiile ei morale).

Cît realism e în stare autorul comediei „Hercule și grajdurile lui Augias" să toarne într-o piesă cu subiect extraterestru cititorii vor consemna ei înșiși urmărind „Operația Vega". (Și nu ni se poate riposta că Dürrenmatt a scris o singură lucrare științifico-fantastică. Arta nu e nici manufactură, nici industrie pe bandă; un singur model magistral e suficient.) În acest scenariu nu lipsesc liniile îngroșate ale grotescului stîrnit de absurdul situațiilor; este o influență (poate prin Brecht) a expresionismului, o anume stilizare, detectabilă, în alte modalități, și la Eugen Ionescu sau la Max Frisch. Spre deosebire însă de personajele caracteristice acestor doi mari dramaturgi, eroii lui Dürrenmatt îmi par mult mai aproape de existența reală a omului, nu devin niște marionete nici chiar atunci cînd sînt tălăzuiți de cele mai teribile uragane ori cînd se pomenesc zdrobiți de brutala fatalitate a legilor junglei.

cpsf.info

Pe de altă parte, în piesele și în prozele lui care tratează numai despre evenimente pămîntene, Dürrenmatt ne comunică fiorul insolitului pe care de obicei îl găsim doar în cele mai bune opere de anticipație. De unde această stranie virtute ? Ce anume o produce ? Firește, eu pot înregistra efectul psihologic, cititorii mă pot verifica ; explicația „metodei" lui Dürrenmatt nu e totuși decît o ipoteză verosimilă.

Voi da un singur exemplu, care îmi exprimă limpede ideea. În romanul „Grec caută grecoaică", Archilochos se întîlnește pe rînd cu toți aceia care ocupau primele locuri ale iluzoriului său edificiu moral : cu marele financiar Petit-Paysan, cu episcopul Mozer, cu pictorul Passap, cu anarhistul Fahrcks, cu președintele statului. Discutînd cu aceștia, Archilochos înțelege treptat, dar decisiv că societatea în care trăiește este șubredă, absurdă, iremediabil alterată. Luați individual, interlocutorii lui sînt niște făpturi raționale, cu inima vibrînd de sentimente nobile, cu mintea cutreierată de gînduri grandioase, fascinante, uneori chiar înțelepte. Nu-ți fac impresia unor fantoșe, a unor monștri, a unor ființe altfel alcătuite decît eroul nostru. Plasați însă în mediul lor, lăsați să acționeze după legea lor, acești oameni interesanți și vii încep să devină grotești și hidoși, deoarece vorbele lor vin în brutală contradicție cu realitatea. Și deodată ne dăm seama că în fața noastră se agită niște plăsmuiri monstruoase. Dacă Archilochos s-ar fi întîlnit cu un extraterestru bizar și fioros, efectul ar fi fost similar. Toate confruntările esențiale din opera lui Dürrenmatt ne transmit aceeași impresie de coliziune între lumi incompatibile. În societatea pe care o descrie Dürrenmatt, „oamenii lui curajoși", eroii săi singuratici și tragici sînt copleșiți de fauna feroce a celor care se complac să vegeteze, avînd iluzia libertății de acțiune, în atmosfera banului, care corupe, desfigurează, alienează și nimicește.

Adrian Rogoz

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE cpsf.info

DÜRRENMATT

Dürrenmatt

OPERAȚIA „VEGA"

PIESĂ RADIOFONICĂ

cpsl.info

PERSONAJELE:

— MANNERHEIM
— SIR HORACE WOOD
— CĂPITANUL LEE
— COLONELUL CAMILLE ROI
— MINISTRUL DE RĂZBOI
— MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE
— SECRETARUL DE STAT
— JOHN SMITH
— PETERSEN
— IRENA
— BONSTETTEN
— UN GLAS

MANNERHEIM: Domnule președinte al Statelor libere unite ale Europei și Americii, revenind la tema discuției noastre, îmi voi permite să reproduc înregistrările pe bandă de magnetofon care, conform dorinței dv., au fost făcute de mine în timpul operației „Vega" și care conțin tratativele purtate de excelența sa sir Horace Wood. Rămîn, în ciuda vremii sumbre în care ne aflăm, al dv. mereu supus și respectuos servitor, Mannerheim, doctor în medicină, colaborator al serviciului secret. Încep cu înregistrarea făcută în timpul startului.

UN GLAS: Pasagerii astronavei „Vega" sînt rugați să-și ocupe locurile, pasagerii astronavei „Vega" sînt rugați să-și ocupe locurile.

WOOD: Asta e pentru noi, Mannerheim. Trebuie să părăsim Pămîntul. Toți ceilalți domni sînt la bord.

MANNERHEIM: Rog pe excelența voastră să-și pună pălăria și ochelarii negri.

WOOD: Bineînțeles.

MANNERHEIM: S-ar putea să ne recunoască spionii.

WOOD: De asta trebuie să ne temem oricînd.

MANNERHEIM: Este prima dv. călătorie cosmică, sir Horace Wood?

WOOD: Da, prima. Te miră, nu? Orice copil zboară astăzi spre Lună, face un drum pînă în Marte. Visurile noastre au devenit realitate. Eu însă iubesc prea mult Pămîntul și prea puțin visurile. În plus, după cum se aude, nici o altă planetă n-are un climat care să ne convină măcar pe jumătate cît acela terestru.

MANNERHEIM: Într-adevăr, excelență.

UN GLAS: Pasagerii astronavei „Vega" sînt rugați să-și ocupe locurile. Pasagerii astronavei „Vega" sînt rugați să-și ocupe locurile.

(Se aud pași.)

CĂPITANUL: Excelență...

WOOD: Dumneata ești căpitanul?

CĂPITANUL: Căpitanul Lee. Îmi permiteți, excelență, să vă conduc în cabină?

WOOD: Ești prea amabil cu oamenii ca de-alde mine, căpitane. Cu miniștrii afacerilor externe ar trebui să te porți mai grosolan.

CAPITANUL: Pe aci, vă rog.

WOOD: Ce straniu îmi pare totul!

CAPITANUL: Doctorul Mannerheim rămîne la dispoziția excelenței voastre.

WOOD: Mulțumesc.

MANNERHEIM: Acum o să vă prind centura, excelență.

WOOD: Te rog.

MANNERHEIM: Așa e bine?

WOOD: Perfect.

MANNERHEIM: Vă aduc niște coramin. Acum dau drumul în cabină oxigenului și heliului.

WOOD: Cum vrei.

(Un șuierat ușor.)

MANNERHEIM: Nu dorește excelența voastră să urmărească lansarea?

WOOD: Chiar sînt curios.

MANNERHEIM: Ceea ce vedeți este rachetodromul.

WOOD: Ce nostim! Nu se vede nici un om!

MANNERHEIM: Toți se adăpostesc în cazemate.

WOOD: E o dimineață frumoasă.

MANNERHEIM: Lumina roșie, excelență! Peste douăzeci de secunde pornim.

WOOD: Păcat că trebuie să zburăm. M-aș fi dus cu plăcere la pescuit.

MANNERHEIM: Încă zece secunde.

WOOD: Și acum răsare și soarele.

MANNERHEIM: Pornim.

(Vîjîit ușor.)

WOOD: Iată și Capitala, iar acum marea. Pămîntul se pierde în urma noastră, Mannerheim.

MANNERHEIM: Presiunea e suportabilă?

WOOD: Merge.

MANNERHEIM: Crește.

WOOD: Ciudată senzație cînd o încerci pentru prima oară...

MANNERHEIM: Respirați calm!

WOOD: Mă străduiesc.

MANNERHEIM: „Vega“ trebuie să atingă o viteză de treizeci și șase de mii de kilometri pe oră.

WOOD: Nu-mi place. Cu automobilul nu depășesc șaptezeci... *(Pauză. Se aude numai vîjîitul.)* Mannerheim!

MANNERHEIM: Excelență...

WOOD: Dumneata ești medicul curant al președintelui?

MANNERHEIM: Medicul de croazieră. Am zburat împreună pînă în Marte.

WOOD: Și acum te-a însărcinat să mă-nsoțești pe Venus?

MANNERHEIM: E o mare cinste, excelență.

cpsr.info

WOOD : Hm !

MANNERHEIM : Lumina galbenă. Suprasolicitarea a ajuns la maximum.

WOOD : Se simte.

MANNERHEIM : Lumina verde. Am atins viteza necesară. Forţa de atracţie a Pămîntului a fost învinsă.

WOOD : Aş fi preferat să rămîn pe el.

(Vîjîitul încetează.)

MANNERHEIM : Opt mii de kilometri deasupra Pămîntului.

WOOD : Cam prea sus.

MANNERHEIM : Pot să vă desfac centura, excelenţă ?

WOOD : Da, chiar mă simt mai bine. E frumos Pămîntul !

MANNERHEIM : Nu-i aşa ?

WOOD : Seamănă cu un scut bombat. Păcat numai că nu-i unul al sincerităţii.

MANNERHEIM : Cum asta, excelenţă ?

WOOD : Locuitorii lui nu spun întotdeauna adevărul.

MANNERHEIM : Nu doreşte excelenţa voastră să viziteze sala de observaţii ?

WOOD : Condu-mă acolo !

(Se aud paşi.)

MANNERHEIM : Îmi permiteţi să vă prezint pe colonelul Roi ?

WOOD : Colonelul Camille Roi ?

ROI : Întocmai, excelenţă.

WOOD : Cel care a condus anul trecut atacul asupra Hanoiului ?

ROI : Întocmai, excelenţă.

WOOD : Iar acum trei ani asupra Varşoviei ?

ROI : Excelenţa voastră are o memorie bună.

WOOD : E doar profesiunea mea, Roi, doar profesiunea mea. Uite-l şi pe ministrul de război.

MINISTRUL DE RĂZBOI : Iată-te aici, Wood ! Un zvîc şi te pomeneşti în spaţiul sideral. Formidabil ! Sînt tot atît de emoţionat ca şi acum patruzeci de ani, cînd am zburat pentru prima oară. Călătoriile cosmice au devenit confortabile. Nu de mult am întîlnit un bătrînel al cărui străbunic trăise încă pe vremea pionieratului. Pe atunci, fîrtaţii pluteau în capsulele lor ca nişte îngeraşi, iar la start erau făcuţi terci. N-aveau nici greutate proprie, nici vreo protecţie împotriva acceleraţiilor. Nişte bieţi oameni primitivi ! Iar acum zbori şi admiri Pămîntul. E o privelişte impunătoare — o sferă care pluteşte în spaţiu, ca un glob la o lecţie de geografie ! Cerul violet-închis, iar în el Soarele şi milioane de stele. O adevărată panoramă, Wood, o adevărată panoramă ! Aici ai să dobîndeşti, în sfîrşit, ceea ce la voi, în Ministerul Afacerilor Externe, se cheamă un larg orizont.

MANNERHEIM : Iată acum înregistrarea făcută trei zile mai tîrziu, în timpul şedinţei care a avut loc pe bordul navei „Vega"

sub președinția lui Sir Horace Wood, la care au participat toți miniștrii și secretarii de stat.

WOOD : Domnilor ! Voi începe cu o scurtă privire de ansamblu. Să ne fie limpede ce anume dorim și ce trebuie să facem. Din 1945, deci de trei sute zece ani, n-am mai avut nici un război mondial. A urmat perioada conflictelor parțiale : războiul din Coreea, războiul civil din India, înfrîngerea în Australia și celelalte asemenea complicații. În momentul de față, oricît de îngrozitor ar fi pentru un ministru al afacerilor externe s-o recunoască, un nou război mondial a devenit inevitabil. Timp de trei veacuri lumea s-a pregătit în acest scop. Diplomația și-a epuizat toate resursele. Continuarea războiului rece nu mai are nici un sens ; pacea e cu neputință ; nevoia de război e mai puternică decît frica de el. Statelor libere unite ale Europei și Americii li se opun Rusia și aliații ei — Asia, Africa, Australia. Forțele celor doi adversari sînt aproximativ egale. Aproximativ. Iată tristul motiv pentru care reprezentanții Statelor libere unite se află la bordul navei „Vega".

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : Excelențele voastre, domnilor ! Situația noastră nu este tocmai bună. Am pierdut Luna. Este o pierdere pe care eu personal o consider mai dureroasă decît aceea a Australiei. Prin tratatul de la New Delhi ni s-a luat toată emisfera îndreptată spre Pămînt a satelitului nostru, iar condițiile de acolo sînt atît de potrivnice omului încît exclud, din păcate, posibilitatea oricărei acțiuni războinice împotriva forturilor rusești de pe Lună.

MINISTRUL DE RĂZBOI : N-ar fi trebuit să semnăm tratatul de la New Delhi.

WOOD : Atrag ministrului de război Costello atenția că nici el n-a văzut pe atunci vreo altă ieșire în afară de acest nefast tratat, pe care am fost nevoit să-l semnez. A fost singura politică posibilă, iar pentru altceva decît politică nu eram pregătiți. Îl rog pe ministrul teritoriilor extraterestre să continue.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : Excelențele voastre, domnilor ! Planeta Marte și-a anunțat neutralitatea și este prea puternică pentru a fi silită să treacă de partea noastră sau să se alăture rușilor. Rămîne Venus. Rog să se dea cuvîntul secretarului de stat pentru problemele venusiene.

SECRETARUL DE STAT : Excelențele voastre ! Consider întru totul oportun să prezint membrilor guvernului adunați aici situația de pe Venus. În ceea ce privește clima, ea este catastrofală. Această planetă se află în condițiile în care se găsea Pămîntul acum o sută cincizeci de milioane de ani. Venus este improprie unei autentice colonizări umane ; nu numai rușii, ci și noi, Statele unite, am fost nevoiți să ne rechemăm de acolo comisarii.

WOOD : Eu am auzit o altă versiune.

SECRETARUL DE STAT : Ca să fiu exact, sir Horace Wood, comisarii noștri și cei ai rușilor au refuzat să se înapoieze pe Pămînt și, ca urmare, noi și rușii am hotărît să nu mai trimitem alții.

WOOD : Cum îl chema pe ultimul nostru comisar ?

SECRETARUL DE STAT : Bonstetten.

WOOD : Cînd a renunțat să se întoarcă ?

SECRETARUL DE STAT : Acum zece ani.
WOOD : De ce nu s-a întors ?
SECRETARUL DE STAT : Nu se știe.
WOOD : Continuă, domnule secretar de stat.
SECRETARUL DE STAT : Excelențele voastre, domnilor ! Cu toate că Venus este neprielnică populării, ea ne aduce totuși foloase. Încă de acum două sute de ani, atît noi, cît și Rusia cu aliații ei am transformat această planetă într-o colonie de pedeapsă, utilizînd-o și astăzi exclusiv în același scop. Navele noastre îi lasă acolo pe condamnați, dar își iau imediat zborul, evitînd orice contact cu deținuții.
WOOD : Așadar, deținuții sînt liberi ?
SECRETARUL DE STAT : În limitele planetei Venus — da. Pentru Pămînt însă, ei sînt morți.
WOOD : Care este acolo situația politică ?
SECRETARUL DE STAT : Nu se cunoaște.
WOOD : Numărul populației ?
SECRETARUL DE STAT : Nu se cunoaște.
WOOD : Cîți oameni trimitem pe Venus ?
SECRETARUL DE STAT : Treizeci de mii anual.
WOOD : Dar rușii ?
SECRETARUL DE STAT : N-am cunoștință.
WOOD : Nu înțeleg pentru ce mai există un departament pentru treburile venusiene dacă nu știm nimic despre această planetă.
SECRETARUL DE STAT : Excelență, sarcina departamentului este să organizeze transportarea deportaților. Soarta lor viitoare nu intră în competența lui. Problema esențială o constituie expulzarea condamnaților de pe Pămînt.
WOOD : Ce fel de osîndiți deportăm noi pe Venus ?
SECRETARUL DE STAT : Material uman de calitate morală inferioară. Criminali și deci în primul rînd pe toți aceia care susțin ideile comuniste și trebuie să fie îndepărtați din motive de securitate.
WOOD : Și pe cine trimit în Venus rușii ?
SECRETARUL DE STAT : Tot pe criminali și deci, firește, pe toți aceia care susțin ideile apusene și trebuie să fie îndepărtați din motive de securitate.
WOOD : Așadar, pe Venus se află nu numai un material uman de calitate morală inferioară. Acum îl rog pe ministrul de război să ne informeze despre țelurile sale.
MINISTRUL DE RĂZBOI : Ele sînt extrem de simple și se rezumă la transformarea planetei Venus într-o bază de război împotriva Rusiei și Asiei. Din punct de vedere strategic, această planetă prezintă avantajul că-și ascunde suprafața din pricina atmosferei înnegurate. Atacul poate fi efectuat prin surprindere, ceea ce pe Pămînt e imposibil de vreme ce atît noi cît și rușii posedăm sateliți artificiali, cu ajutorul cărora ne putem ține sub observație unii pe alții. Cred că populația planetei Venus numără două milioane de locuitori. Pentru un atac cu bombe cu hidrogen și cobalt împotriva Rusiei și Asiei, am nevoie de două sute de mii de oameni. Navele și bombele și le vor putea fabrica singuri dacă vom lăsa pe Venus un număr oarecare de oameni de știință.

cpsf.info

WOOD : Și dumneata dispui de ei ?
MINISTRUL DE RĂZBOI : Da. Îi avem la bord.
WOOD : Cu cine va trebui să purtăm tratativele ?
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : Cu un oarecare Petersen.
WOOD : Avem informații amănunțite despre acest domn ?
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : E un asasin de naționalitate germană.
MINISTRUL DE RĂZBOI : Frumoasă perspectivă !
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : De asemenea, cu un oarecare John Smith.
WOOD : Ce știm despre el ?
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : S-a născut pe Venus. Este fiul unui comunist american.
MINISTRUL DE RĂZBOI : Din ce în ce mai bine.
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : Și, în sfîrșit, cu un oarecare Iakob Petrov despre care nu știm absolut nimic.
MINISTRUL DE RĂZBOI : Pare să fie rus.
WOOD : Domnilor ! Misiunea ne-a fost încredințată de președinte, spre marea noastră surpriză și oarecum în pripă : după cum s-a văzut, avem prea puține cunoștințe despre Venus. Cu executarea acestei misiuni va trebui să mă ocup eu. Ne stă în față o problemă greu de rezolvat. Nu știm ce urmăresc împuterniciții acestei planete care vor negocia cu noi ; nu știm nici cu ce formă de guvernămînt ne vom întîlni — cu o dictatură sau cu un sistem parlamentar. Situația este extrem de serioasă. Dacă nu vrem să pierdem totul, va trebui să riscăm totul. Așa că nu mai rămîne decît să ne dorim succes în operația „Vega“.

MANNERHEIM : Înainte de a trece la relatarea evenimentelor petrecute pe Venus, voi reproduce alte două convorbiri ale excelenței sale sir Horace Wood. Pe cea dintîi a avut-o cu mine în momentul în care planeta Venus, cam de mărimea Lunii, dar cu mult mai luminoasă, ne-a apărut în spațiu amenințătoare și albă.

WOOD : Mai avem mult pînă la avenusizare, Mannerheim ?
MANNERHEIM : Șase ore, excelență.
WOOD : Încă șase ore și misiunea dumitale începe.
MANNERHEIM : Ce fel de misiune, excelență ?
WOOD : Președintele ți-a ordonat să mă ții sub observație. Îi e frică ca nu cumva să urmez exemplul comisarilor noștri și să rămîn pe Venus.
MANNERHEIM : Nu vă înțeleg...
WOOD : Ești membru al serviciului secret.
MANNERHEIM : Excelență...
WOOD : Și în buzunar ai un mic aparat cu ajutorul căruia se pot înregistra convorbirile.
MANNERHEIM : Nu știu nimic...
WOOD : Dar știu eu, Mannerheim. În calitate de funcționar al serviciului secret, dumneata n-ai dreptul să recunoști că aparții de el. De aceea, vom renunța la discutarea acestei probleme. De altminteri, amîndoi știm tot ce este în joc.

MANNERHEIM : A doua convorbire a avut loc cu colonelul Roi în sala de observații cu puțin înainte de coborîre. Temîndu-mă să nu trezesc bănuieli, am înregistrat discuția în condiții dificile. De aceea există cîteva întreruperi.

WOOD : O întrebare, colonele Roi.
ROI : Excelență ?
WOOD : Acum trei ani, dumneata ai atacat Varșovia din nava „Deneb".
ROI : Exact.
WOOD : Iar anul trecut Hanoiul din nava spațială „Atair".
ROI : Întocmai.
WOOD : Atunci, mi se pare, după cîte îmi amintesc... *(Mai departe nu se înțelege.)*
ROI : *(răspunde nedeslușit.)*
WOOD : Amîndouă astronavele au zburat, dîndu-se drept nave de pasageri ?
ROI : Stratagemă de război, excelență.
WOOD : Nava noastră se numește „Vega". Nu prea mă pricep în ale cerului, dar Atair, Deneb și Vega nu sînt numele unor stele de vară ?
ROI : Într-adevăr.
WOOD : Sînt și ele oare diverse denumiri ale uneia și aceleiași nave ?
ROI : Excelența voastră este perspicace.
WOOD : Intră doar și asta în atribuțiile profesiunii. *(Mai departe nu se înțelege.)*
ROI : *(răspunde nedeslușit.)*
WOOD *(nu se aude lămurit)* : Dumneata ești un tip periculos, Roi.
ROI : Sînt soldat.
WOOD : Tocmai. Și te afli la bord...
ROI : Din dorința președintelui.
WOOD : Cu cîteva... bombe... ca în Varșovia și Hanoi ?
ROI : Destinația lor nu-mi este cunoscută.
WOOD : Sînt destinate să întărească propunerile pe care le vom prezenta celor de pe Venus.
ROI : Nu pot să vă dau nici un răspuns, excelență.
WOOD : Nici nu trebuie, Roi. Locuitorii lui Venus așteaptă o navă pașnică. Le-am dat cuvîntul nostru că vom veni fără arme. De aceea am fost uimit descoperindu-te aici, colonele. Totuși calitatea mea de ministru de externe al Națiunilor libere nu-mi îngăduie să aprofundez această problemă. Nimic mai nefast decît un diplomat a cărui mînă dreaptă știe ce face stînga.
UN GLAS : Rugăm pe toată lumea să intre în cabine, rugăm pe toată lumea să intre în cabine. Încheiați-vă centurile, vă rugăm, încheiați-vă centurile. „Vega" pătrunde în atmosfera planetei Venus, „Vega" pătrunde în atmosfera planetei Venus...
WOOD : Să uităm de convorbirea noastră, Roi.
ROI : Desigur, excelență.
WOOD : Sper că niciodată nu-mi vei aminti de ea. În ceea ce mă privește, eu n-o voi face.

UN GLAS: Rugăm pe toată lumea să intre în cabine, rugăm pe toată lumea să intre în cabine. Încheiaţi-vă centurile, vă rugăm, încheiaţi-vă centurile...

MANNERHEIM: La înregistrarea care urmează, aş vrea să adaug — mi-aţi cerut doar, domnule preşedinte, să vă raportez situaţia cît mai detaliat — că impresia produsă asupra noastră la descinderea pe Venus e greu s-o exprim în cuvinte sau prin imaginile pe care le avem de pe Pămînt despre această planetă. Am avenusizat în punctul stabilit, nu departe de Polul Nord, pe ţărmul insulei Newton. Se înţelege că am distins îndată unele particularităţi cunoscute încă de pe băncile şcolii despre suprafaţa planetei — vegetaţia luxuriantă şi lanţurile de vulcani profilaţi pe zare. Dar nu acestea au fost lucrurile cele mai teribile, ci aerul dogoritor şi umed, permanentele cutremure, care răscolesc, transformă, distrug şi înnoiesc aceste tărîmuri, şi lumina stranie, nepămînteană, indescriptibilă. Cerul acela fără soare atîrnă ca o boltă grea, ca o tălăzuitoare magmă de nori sub care urlă uraganele enorme. Planeta îţi face impresia că e de culoarea argintului topit şi că, dincolo de masele de aburi şi de ploaia torenţială, bîntuie un foc nimicitor. Această impresie este intensificată de necontenitele descărcări electrice din atmosferă. La descindere am putut observa imense fulgere globulare ce se înfigeau trosnind în giganticele păduri primordiale de ferigă şi coada-calului. Am ieşit din „Vega“. Solul vibra şi se cutremura sub picioare. În urma noastră se înălţa o fantastică junglă primitivă, plină de umezeală, în faţă vedeam întinzîndu-se nisipul roşu şi înfierbîntat, iar dincolo de el, în ceaţă, auzeam mugind oceanul. Ne aşteptam să fim întîmpinaţi solemn de o mare mulţime de oameni. Echipat cu ochelari masivi de os, excelenţa sa sir Wood ţinea în mînă o foaie care cuprindea un scurt conspect al cuvîntării. Nu văzurăm însă decît trei inşi îmbrăcaţi ca vai de lume, doar în cămaşă şi pantaloni. Se apropiară încet de noi, dinspre ţărm. Ne-am închipuit că aceşti oameni au fost trimişi să ne conducă la locul tratativelor, dar, spre uimirea noastră, ei erau chiar împuterniciţii venusienilor.

JOHN SMITH *(încet)*: Eu sînt John Smith.
WOOD: Sir Horace Wood.
JOHN SMITH: Domnul Petersen, domnul Petrov.
WOOD: Excelenţele lor: domnul ministru de război şi domnul ministru al teritoriilor extraterestre, principalii mei colaboratori.
JOHN SMITH: Încîntat.
WOOD: Domnule Smith, domnilor! Clipa în care am descins pe Venus n-a fost lipsit pentru noi de măreţie şi nu fără emoţie stăm acum pe solul atît de ciudat al unei alte planete. *(Se aud bubuituri de tunete.)* Naţiunile libere, unite, pe care le reprezentăm aici, ştiu că idealurile *(tunete asurzitoare)*... că idealurile cărora le slujim şi încercăm să le dăm viaţă *(îndelung înverşunate tunete)*... idealurile *(tunete)*... umanitatea *(tunete)*... şi libertatea *(tunete asurzitoare)*... există şi pe Venus, deşi s-ar putea să fie sub alte forme. *(Puternice bubuituri de tunete.)* De aceea

cpsl.info

am venit la dv. mînați nu de vreun oarecare calcul *(se stîrnește un vînt puternic)*... ci printr-o hotărîre spontană, după cum a spus cîndva bătrînul Thomas Eliot... *(tunete asurzitoare, rafale imense de vînt, vîjîit de ploaie).*

MANNERHEIM : Din păcate, excelenței sale nu i-a fost dat să-și termine frumosul discurs. O furtună monstruoasă s-a dezlănțuit, obligîndu-ne să alergăm spre vasul negocierilor, un soi de submarin primitiv, iar pînă să ajungem la adăpost ploaia ne-a murat cu totul.

Eram uluiți, deoarece ne așteptam ca tratativele să aibă loc într-un oraș sau, oricum, în vreo vilă la țară. Acum am să reproduc o parte din convorbirile primei ședințe cu reprezentanții venusieni, care s-a desfășurat în condiții îngrozitoare. Delegația Statelor libere unite, compusă din doisprezece oameni, a trebuit să se înghesuie într-o încăpere prost luminată și zvîrlită bezmetic într-o parte și alta de valurile acelui straniu ocean.

JOHN SMITH : Urez reprezentanților Națiunilor libere unite ale Pămîntului bun sosit pe bordul vasului nostru. Vă rog să scuzați lipsa domnului Petrov. Cineva trebuie să conducă vasul.

WOOD : Propunerile pe care avem să vi le facem sînt importante. Nu-i cu putință să preia un altul decît domnul Petrov conducerea navei ?

JOHN SMITH : N-avem un altul.

(Tăcere.)

WOOD : Domnilor ! Propun să alegem ca loc al tratativelor noastre capitala planetei Venus.

JOHN SMITH : N-avem capitală.

WOOD : Atunci un mare oraș.

JOHN SMITH : N-avem mari orașe.

WOOD : În sfîrșit, vreo încăpere pe uscat.

JOHN SMITH : N-avem altă încăpere. Solul este prea nesigur ca să susțină o clădire. Cu toții trăim pe vase.

WOOD : În cazul acesta, vă rog, să așteptăm o vreme mai bună.

JOHN SMITH : Pe Venus vremea nu-i niciodată mai bună. Doar mai rea.

WOOD : Va înceta totuși odată furtuna.

JOHN SMITH : Pe Venus furtunile sînt permanente. Asta de acum e una mică.

(Tăcere.)

WOOD : Între noi totul ar trebui să fie perfect clar, dar nouă ne este prea puțin cunoscută situația de pe Venus. Mi-aș permite, de aceea, să mă informez în ce relații se află cu guvernul lor reprezentanții venusieni prezenți aici și cît de mari le sînt împuternicirile ?

JOHN SMITH : N-avem guvern.

WOOD *(uimit)* : Cum să-nțeleg aceasta ?

JOHN SMITH : Așa cum v-am spus-o.

cpsf.info

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Domnule Petersen!

WOOD: Are cuvîntul excelența sa domnul ministru al teritoriilor extraterestre.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Domnule Petersen, dacă l-am înțeles bine pe domnul Smith, populația de pe Venus nu este condusă de un guvern permanent, ci de un sfat sau de o reprezentanță populară, care, pe baza unei firești democrații, exprimă voința poporului.

PETERSEN: Nu există așa ceva la noi.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Dar Venus trebuie să fie totuși condusă în vreun fel.

PETERSEN: Venus e mare, iar noi sîntem mici. E o planetă groaznică. Dacă vrem să trăim, trebuie să luptăm. Nu ne mai putem îngădui să facem politică.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Domnule Smith!

WOOD: Are cuvîntul excelența sa domnul ministru de război.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Dumneata, domnule Smith, te prezinți drept împuternicit al lui Venus.

JOHN SMITH: Asta și sînt.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Prin urmare, cineva trebuie să te fi împuternicit.

JOHN SMITH: Eu însumi am făcut-o.

(Pauză.)

MINISTRUL DE RĂZBOI *(mirat)*: Va să zică, în momentul în care am stabilit între noi legătura radio, ne-ai vorbit în propriul dumitale nume?

JOHN SMITH: Dv. ați început să comunicați cu noi prin radio. Faptul că v-am auzit mesajul a fost pur și simplu o întîmplare. Noi am vrut să-i chemăm pe vecinii noștri și am interceptat Pămîntul.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Iar dv., neputînd rezista tentației, v-ați dat drept reprezentanți ai planetei Venus.

JOHN SMITH: Ceea ce chiar sîntem. Este de datoria noastră să intrăm cu dv. în tratative, deoarece v-am interceptat mesajul. Nimeni n-are la noi dreptul să se sustragă de la o sarcină, chiar dacă această sarcină a primit-o din întîmplare și chiar dacă ea nu-i convine cîtuși de puțin.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Mi se pare curată aiureală!

(Pauză.)

WOOD: Așadar, am fi putut duce tratative cu orice altă persoană care ne-ar fi interceptat mesajul?

JOHN SMITH: De bună-seamă.

WOOD: Iar acea persoană s-ar fi dat și ea drept împuternicit?

JOHN SMITH: Ar fi fost împuternicită.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Îți vine să-nnebunești!

WOOD: Domnule Petersen, populația de pe Venus este informată de sosirea noastră?

PETERSEN: Am transmis această știre celui mai apropiat vas.

WOOD: Şi?
PETERSEN: Şi-i vom aduce la cunoştinţă ce anume am discutat.
WOOD: Dar dacă vom încheia un tratat?
PETERSEN: Îi vom comunica şi despre asta.
WOOD: Va respecta oare populaţia lui Venus acest tratat?
PETERSEN: V-am mai spus: avem puteri depline.
WOOD: Este posibil să strîngeţi laolaltă vasele cu locuitorii planetei?
PETERSEN: La nevoie s-ar putea, dar nu văd de ce e nevoie.
WOOD: Domnilor! În calitatea mea de şef al misiunii Naţiunilor libere unite ale Pămîntului, mă aflu în faţa unor împrejurări oarecum neaşteptate. Înainte de toate, propun membrilor delegaţiei noastre adunaţi aici să ne întoarcem pe astronavă şi să deliberăm asupra situaţiei. Trebuie să lămurim dacă putem duce în mod legal tratative cu domnii Smith şi Petersen atîta timp cît n-am descoperit pe Venus nici un stat care ar putea fi considerat ca persoană juridică şi cu care am putea încheia un tratat. Sper să mă fi exprimat corect — nu sînt jurist. De aceea socotesc...

MANNERHEIM: A şasea înregistrare: dezbaterile de pe bordul navei „Vega". Astronava a ieşit din nou din atmosfera venusiană. Acum se găseşte la o distanţă de o mie de kilometri de planetă.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Un minut să mai fi rămas în această climă, zău că turbam. Grozav ar fi să-i trimitem aici pe ruşi. În viaţa mea n-am văzut o planetă mai smintită.
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Insuportabil!
MINISTRUL DE RĂZBOI: La decolare am văzut un animal. Aducea cu un cameleon lung de vreo cincizeci de metri.
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Ce scabros!
WOOD: Mie Venus îmi pare raţională. De fiecare dată cînd am pomenit în discursul meu de idealuri bubuiau tunete.
MINISTRUL DE RĂZBOI: Şi încă în faţa cui ţi-ai ţinut discursul, Wood? În faţa a trei mizerabili pescari ori naiba ştie ce sînt aceşti netrebnici, care în timpul lor liber ne-au interceptat mesajul şi au ademenit în barca lor scîrboasă o misiune diplomatică formată din trei miniştri şi şase secretari de stat ai Pămîntului.
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Ani de zile au muncit savanţii noştri ca să construiască un aparat care să poată stabili cu Venus legături radiofonice, fără ca ruşii să afle secretul!
MINISTRUL DE RĂZBOI: Ce poveste ridicolă!
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Ca ministru al teritoriilor extraterestre, am atras atenţia mereu asupra consecinţelor acestei aventuri.
MINISTRUL DE RĂZBOI: Regretabilă poveste! Să vîjîi în zadar pînă aici patruzeci şi cinci de milioane de kilometri. Să ne întoarcem pe Pămînt!

cpsf.info

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: De la ceva pierdut trebuie să-ţi iei gîndul.

WOOD: Planeta asta mă impresionează. Oamenii de aici sînt liberi.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Din nou mă văd silit să vă previn...

WOOD: Nici un fel de guvern. Fiecare-i în stare să fie împuternicit. Orişicine.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Penibil!

WOOD: Întotdeauna este penibil să întîlneşti un ideal în realitate.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Aici n-am găsit nimic care să semene a ideal.

WOOD: Oare există o politică mai ideală decît aceea care n-are nevoie de nici una?

MINISTRUL DE RĂZBOI: Nu cumva vei fi vrînd să duci tratative cu aceşti vagabonzi?

WOOD: E unica noastră şansă, ministrule de război.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Nu te înţeleg, Wood.

WOOD: Trebuie neapărat să ne găsim aliaţi.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Imposibil pe Venus.

WOOD: Numai pe Venus. Acest lucru ni l-a dovedit convingător ministrul teritoriilor extraterestre încă la prima noastră şedinţă.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Protestez! Dimpotrivă, eu am avertizat întotdeauna...

WOOD: Domnilor, n-avem dreptul să ne pierdem capul dacă nu vrem să ni-l pierdem definitiv. Noi ne-am imaginat situaţia de pe Venus într-o lumină falsă. Desigur, n-am ştiut ce ne aşteaptă, dar am crezut că vom da peste ceva asemănător celor cunoscute pe Pămînt. Şi iată că nu este aşa. Locuitorii acestei planete sînt încleştaţi într-o crîncenă luptă cu natura. Alt ţel nu pot avea decît să reziste în această luptă, să-şi păstreze cu orice preţ viaţa, chiar dacă ea este dezolantă. Noi nu prezentăm pentru ei nici un interes, dar în momentul în care vom izbuti să le trezim nădejdea într-o schimbare a soartei lor vom deveni interesanţi. Şi sîntem în stare s-o facem.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Eşti optimist.

WOOD: Avem de-a face cu oameni. Sînt aidoma nouă şi la fel de uşor de ispitit ca şi noi.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Vrei să le oferi bani?

WOOD: Ceva mai bun — puterea.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Ce ai de gînd?

WOOD: Îi vom recunoaşte pe Smith şi pe Petersen ca împuterniciţi şi, prin aceasta, îi vom socoti drept guvern al lui Venus, de vreme ce aici nu există nici unul.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Nu putem totuşi crea un guvern din nimic.

WOOD: Din nimic, dar nu cu nimic, ministrule de război. Vom asigura acest guvern de ajutorul şi puterea Statelor unite ale părţii libere de pe Pămînt.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Aș dori să avertizez. Petersen este un criminal.

WOOD: Și ce-i? Multe guverne cu care sîntem aliați pe Pămînt sînt formate din criminali... În al doilea rînd, le vom făgădui tuturor locuitorilor planetei întoarcerea pe Pămînt dacă, alăturîndu-ni-se, îi vom învinge pe ruși.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Nu mergi prea departe?

WOOD: Trebuie să mergem departe dacă vrem să atingem un țel îndepărtat.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Dar, pentru numele Domnului, unde o să-i colonizăm? Țin să vă aver...

WOOD: Pe Pămînt orice climă are să le pară un rai.

(Pauză.)

MANNERHEIM: Excelență...

WOOD: Ce dorești, Mannerheim?

MANNERHEIM: Dar dacă locuitorii lui Venus nu vor dori?

WOOD: Ce să nu dorească?

MANNERHEIM: Să se întoarcă, excelență.

WOOD *(iritat)*: E absurd, Mannerheim! Nu există iad din care să nu fii bucuros cînd scapi.

MANNERHEIM: Gîndiți-vă la Bonstetten. El a rămas. Și alți comisari de asemenea.

WOOD: Nu-ți face griji, tinere. Îl cunosc eu pe Bonstetten — doar am studiat împreună la Oxford și la Heidelberg. El a fost întotdeauna un tip stingher și cu idei confuze. Nu trebuie să te îndoiești. Venus l-a lecuit definitiv. Ai să vezi ce bucuros va fi să se înapoieze cu noi pe Pămînt.

MANNERHEIM: Și astfel am făcut cale-ntoarsă.

(Inregistrarea celei de-a doua descinderi pe Venus. Fulgere, ploaie torențială.)

Excelențele lor, în pelerine militare, spre a se apăra de ploaie și de nisip, se îndreaptă spre țărm. Ploaia este fierbinte, nisipul dogoritor. Temperatura atinge cincizeci de grade. Ne întîmpină o femeie. După părerea mea, are vreo treizeci de ani. E îmbrăcată bărbătește, fără s-o protejeze nimic împotriva maselor de apă care se revarsă torențial.

(Tunete, cînd mai apropiate, cînd mai depărtate.)

IRENA: Dv. sînteți domnul Wood?

WOOD: Da.

IRENA: Eu sînt Irena.

WOOD: Vrei să ne conduci pînă la domnii Smith și Petersen?

IRENA: Smith și Petersen nu pot să vină.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Dar ne înțelesesem...

IRENA: Au observat o balenă — așa numim noi aceste animale. E drept că ele nu seamănă cu balenele de pe Pămînt, dar pot fi mîncate. Pe cele mai multe animale de aici nu le putem

mînca. Vînătoarea de balene este pentru noi un lucru foarte important.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE *(exasperat)*: Tot respectul pentru aceste comestibile balene, care într-o oarecare măsură intră și în competența mea — sînt doar ministrul teritoriilor extraterestre —, dar cu cine vom purta acum tratativele ?

IRENA : Cu mine.

MINISTRUL DE RĂZBOI *(uimit)*: Cu dumneata ?

IRENA : Eu sînt noua împuternicită. Petersen mi-a povestit totul. Putem discuta în sala de mese a spitalului plutitor, unde sînt soră de caritate. Medicul m-a învoit, dar mi-a atras atenția să nu lipsesc mult.

(Se aud tunete.)

MANNERHEIM : A opta înregistrare. Cantina spitalului plutitor. Mobilier extrem de primitiv. Totu-i jilav. Înainte de începerea convorbirilor cu infirmiera are loc între miniștri un schimb de păreri.

MINISTRUL DE RĂZBOI *(cu glas scăzut)* : Hai să ne-ntoarcem!

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : Eu v-am prevenit mereu că...

MINISTRUL DE RĂZBOI : Planul dumitale a eșuat, Wood ?

WOOD : De ce ?

MINISTRUL DE RĂZBOI : Ai vrut să recunoști guvernul Smith și Petersen, iar ei au plecat să vîneze balene !

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : Nicicînd vreo misiune diplomatică n-a fost supusă unei asemenea insulte. Să ne țină ca pe niște proști într-o cantină infectă.

MINISTRUL DE RĂZBOI : Dacă n-am fi avut pe ruși în spate, datoria noastră ar fi fost să declarăm război acestor indivizi. La urma urmei, avem și noi mîndria noastră de pămînteni !

WOOD : Și ?

(Tăcere.)

MINISTRUL DE RĂZBOI : Sir Horace Wood, să însemne asta că vrei să declari drept guvern al lui Venus pe această soră de caritate ?

WOOD : De bună-seamă.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE : Dar e cu neputință !

WOOD : Un joc este pierdut numai atunci cînd nu mai iei parte la el.

MINISTRUL DE RĂZBOI : E prea subtil pentru mine, Wood. Nu mai înțeleg politica absolut de loc.

WOOD : Doar politica măgarilor este de înțeles, dragă ministrule de război. *(Răzbat de undeva gemete și strigăte.)* Ce fel de gemete sînt astea, Mannerheim ?

MANNERHEIM : Cred că-i o naștere, excelență.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: De aceea a și dispărut Irena.
MINISTRUL DE RĂZBOI: Va trebui să ducem tratative printre lăuze.
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Și zădușul ăsta!
MINISTRUL DE RĂZBOI: Dar iat-o-n sfîrșit pe infirmieră înapoi.
IRENA: Domnilor, l-am adus și pe bărbatul meu. Este surdo-mut: o boală întîlnită des pe Venus. O să-și ia ciorba aici; n-avem altă încăpere.

(Pauză.)

WOOD: Dar bine-nțeles.
IRENA: Ce vreți să ne spuneți?
WOOD: În calitate de conducător al misiunii noastre, îmi îngădui să vă aduc la cunoștință că Statele libere unite ale Pămîntului vă recunosc oficial drept împuternicit și prin urmare ca șef al statului.
IRENA: Nu înțeleg.
WOOD: Noi ținem întru totul seama de faptul că, dată fiind izolarea de restul sistemului solar, populația de pe Venus nu simte nevoia unui guvern. Totuși, de vreme ce Statele libere unite ale Pămîntului sînt gata să recunoască politic planeta Venus, existența unui guvern devine o necesitate formală: în consecință, împuternicitul lui Venus se identifică în mod automat cu guvernul lui Venus.
IRENA: Eu sînt soră de caritate. Nu pricep o iotă din tot ce mi-ați spus.
WOOD: Nici nu-i nevoie. Este doar o procedură diplomatică, un mod de lucru care ne permite să încheiem tratative cu locuitorii lui Venus.
IRENA *(cu oarecare nerăbdare)*: Bine. Dacă o doriți cu tot dinadinsul. Eu sînt șeful statului.
WOOD *(bucuros)*: Îmi și închipui sărbătorescul act politic. Vom chema să ia parte la el cît mai mulți venusieni.
IRENA: Asta pentru ce?
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Ca să vă învestească șef al guvernului.
IRENA: N-ați făcut-o dv.?
MINISTRUL DE RĂZBOI: Trebuie să aibă loc în mod public.
WOOD: Locuitorii lui Venus au dreptul să afle că, în sfîrșit, au un guvern recunoscut pe plan internațional. Sînt convins că și planeta Marte va recunoaște guvernul venusian.
IRENA: Asta nu interesează totuși pe nimeni.
MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE *(aprinzîndu-se)*: Doamnă!
IRENA: Sînt guvernul Venerei numai în ceea ce privește Pămîntul. L-ați declarat pe împuternicitul nostru drept șef al guvernului. Treaba dv.! Acest împuternicit s-a întîmplat să fiu eu, fiindcă astăzi am avut o după-amiază liberă. Mîine va fi altcineva,

cpsf.info

dacă va reuși să fie liber. V-am mai spus: a început vînătoarea de balene.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Dar nu se poate să se schimbe guvernul în fiecare zi!

IRENA: Nu noi, dv. doriți să avem un guvern.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Batem pasul pe loc.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Iar pe deasupra arșița asta! Arșița asta înăbușitoare, sinistră!

IRENA: În definitiv, ce doriți de la noi?

WOOD: Doamnă...

IRENA: Încetați odată să mă numiți doamnă. Numele meu este Irena.

WOOD: Irena, este vorba de apărarea libertății.

IRENA: Cum asta?

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE *(gemînd)*: Doamnă!

(Un strigăt din apropiere: „Nu! Nu!")

IRENA: Iertați-mă. Alături trebuie să se facă o amputare și n-avem nici un mijloc de anestezie.

MINISTRUL DE RĂZBOI: O, vă rog.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Arșița asta! Pur și simplu n-o pot suporta...

WOOD: Desigur, Irena, problema cum trebuie să fie apărată pacea încă nu se pune pe fericita dv. planetă, fericită în sensul situației ei politice. Această problemă se pune însă la noi și este neîndoios că și aici veți lua atitudine în caz că înving puterile care amenință pe Pămînt libertatea. Statele libere unite vor fi amenințate de Rusia și de sateliții ei...

MANNERHEIM: Deoarece discursul în care excelența sa expune infirmierei punctul nostru de vedere este foarte denaturat atît din cauza unei înregistrări defectuoase, cît și din pricina operației de amputare, trec la reproducerea convorbirilor ce au urmat.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Arșița asta...

(Se aud gemete.)

WOOD: Cu aceasta sper că punctul nostru de vedere, dorințele și propunerile noastre au devenit clare pentru guvernul lui Venus.

IRENA: Doriți, așadar, ca noi să luăm parte la un război împotriva rușilor?

WOOD: Întocmai.

IRENA: Dar Rusia nu ne amenință.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Aș vrea să vă pun o întrebare, Irena.

IRENA: Poftim.

MINISTRUL DE RĂZBOI: Sînteți rusoaică?

cpss.info

IRENA: Nu, sînt poloneză și am fost deportată aici acum șase ani.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE *(cu voce stinsă)*: Deportată, fără îndoială din cauză că ați luptat pentru mărețele idealuri ale libertății, umanității și ale economiei particulare?

IRENA: Nu, pentru dezmățare.

(Tăcere.)

WOOD: Copila mea...

IRENA: Uitați că vorbiți cu șeful guvernului.

WOOD: Doamnă, încă o dată vă încredințez solemn că toți locuitorii lui Venus vor primi permisiunea să se întoarcă pe Pămînt dacă ne vor fi aliați în război.

IRENA: Nu vrem să ne întoarcem.

(Pauză.)

WOOD: Doamnă, nu trebuie să uitați că vorbiți acum în numele tuturora. Pot înțelege că dv., din motive personale, nu doriți să vă mai întoarceți, dar aici există oameni care au fost exilați pe Venus din pricina faptului că pe Pămînt au luptat pentru libertate și pentru o viață demnă. Ei vor să se întoarcă.

IRENA: Nu cunosc pe nimeni care ar dori-o.

MINISTRUL TERITORIILOR EXTRATERESTRE: Arșița asta... arșița asta...

MANNERHEIM: Excelență, ministrul teritoriilor extraterestre a căzut în nesimțire.

WOOD: Examinează-l, Mannerheim.

MANNERHEIM: Trebuie să ne întoarcem pe astronavă, excelență. Viața domnului ministru este în primejdie.

MINISTRUL DE RAZBOI: Nici eu nu mai pot suporta, Wood. Sînt leoarcă de sudoare, iar dumneata ești palid ca un mort.

WOOD *(obosit)*: Bine, Costello. Plecăm. Soră Irena, va fi transmisă propunerea mea locuitorilor lui Venus?

IRENA: Dacă o doriți dv.

WOOD *(impetuos)*: Da, o doresc. Nu păreți lămurită cu privire la însemnătatea misiunii noastre. Acum ne întoarcem pe navă, iar mîine vom reveni. Nu știm cu cine vom purta atunci tratativele. Noi însă trebuie să avem certitudinea că populația venusiană va lua cunoștință de propunerea noastră.

IRENA: Va lua, dacă puneți preț pe asta.

MANNERHEIM: A noua înregistrare. În cabina excelenței sale de pe bordul navei „Vega", la o mie cinci sute de kilometri în afara lui Venus.

(Respirație grea.)

MANNERHEIM: Și acum o injecție cu calciu.

WOOD: Cum dorești.

cpsf.info

MANNERHEIM: O să mai dau puțin drumul oxigenului în cabină.

(Un sîsîit ușor.)

WOOD: Cum se simte ministrul?
MANNERHEIM: Prost.
WOOD: Dar ministrul de război?
MANNERHEIM: Nici el prea bine. Iar în timpul pornirii, secretarul de stat pentru Venus a fost lovit de apoplexie.
WOOD: Sînt foarte mîhnit. În ce stare se află?
MANNERHEIM: Disperată.
WOOD: Mie ce mi-ai găsit?
MANNERHEIM: Albumină.
WOOD: O am des.
MANNERHEIM: Hipotensiune.
WOOD: Ce să-i faci!
MANNERHEIM: Temperatura ridicată.
WOOD: Din supărare, Mannerheim.
MANNERHEIM: Ministrul de război, excelență.
WOOD: Ia loc pe patul meu, ministrule de război.
MINISTRUL DE RĂZBOI: Mulțumesc. Chiar am nevoie. La început am dus tratative cu un asasin și cu fiul unui comunist, pe urmă cu o dezmățată, pe care am declarat-o ca șef al guvernului. Mă întreb cu cine vom mai conferi data viitoare. Probabil cu un gunoier sau cu un ucigaș sadic. Ar trebui să ne căutăm alți parteneri de negociere.
WOOD: Pe Venus există doar vase ce rătăcesc singuratice pe valurile oceanului, iar noi nu le putem descoperi.
MINISTRUL DE RĂZBOI: Prin radio...
WOOD: Nu răspunde nimeni.
MINISTRUL DE RĂZBOI: Nimeni nu se interesează odată de noi; tocmai asta mă înfurie. Indivizii ăștia ar putea măcar să manifeste un dram de curiozitate.
MANNERHEIM: Colonelul Roi dorește să vorbească excelenței voastre.

(Pauză.)

WOOD: Să poftească.

(Pauză.)

ROI: Excelență!
WOOD *(rar)*: Ce dorești, colonele Roi?
ROI: Știți prea bine, excelență.
WOOD *(șovăitor)*: Ai venit să-mi amintești de convorbirea noastră?
ROI: Întocmai, excelență.
WOOD: Cîte... proiectile avem la bord?
ROI: Zece.

(Pauză.)

WOOD : Din ordinul președintelui Statelor libere unite ?
ROI : Din ordinul președintelui.

(Pauză.)

MINISTRUL DE RĂZBOI : Înțeleg, Wood, nu-i de loc agreabil. Mai ales după ce-ai făcut necontenit apel la idealuri. Procedează însă mai simplu : trimite acestor oameni un secretar de stat cu un ultimatum...

(Pauză.)

WOOD : Eu voi merge, ministrule de război. Doar eu și cu Mannerheim.

MANNERHEIM : A zecea înregistrare. Surdo-mutul — bărbatul dezmățatei — ne-a condus, pe excelența sa și pe mine, în sala de mese a spitalului plutitor, unde un bărbat uscățiv de vreo șaizeci de ani ne aștepta în semiîntunericul umedei încăperi.

BONSTETTEN : Îmi este greu să-ți urez bun venit, Wood. Ai venit aici cu o misiune ingrată.
WOOD : Tu ești...
BONSTETTEN : Bonstetten. Ai studiat împreună cu mine la Oxford și la Heidelberg.
WOOD : Te-ai schimbat.
BONSTETTEN : Destul de mult.
WOOD : L-am citit împreună pe Platon și pe Kant.
BONSTETTEN : E adevărat.
WOOD : Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu te ascundeai îndărătul tuturor ăstora.
BONSTETTEN : Nu mă ascund îndărătul nimănui.
WOOD : Ai fost comisarul nostru și ai pus stăpînire pe Venus.
BONSTETTEN : Prostii. Am devenit medic, iar aceasta-i ora mea liberă. Așa că eu sînt împuternicitul și voi discuta cu tine.
WOOD : Dar comisarul rus ?
BONSTETTEN : Vînează balene. Ai o țigară ?
WOOD : Mannerheim îți va oferi una.
BONSTETTEN : N-am mai fumat de zece ani. Sînt curios ce gust o mai avea.
MANNERHEIM : Un foc ?
BONSTETTEN : Mulțumesc.
WOOD : Prin urmare, ești pus la curent...
BONSTETTEN : Desigur. Irena mi-a povestit totul. Frumos din partea voastră că ați învestit-o cu șefia guvernului. Nu-i mai spunem decît excelență.
WOOD : Ceilalți sînt încunoștințați ?
BONSTETTEN : Am întrebat prin radio toate vasele dacă e cineva care vrea să se întoarcă.
WOOD : Și răspunsul ?
BONSTETTEN : Nimeni nu vrea.

cpss.info

(Pauză)

WOOD : Sînt obosit, Bonstetten. Trebuie să mă așez.

BONSTETTEN : Ai albumină și febră. Toți pătimesc aici de asta la început.

(Pauză)

WOOD : Nimeni dintre voi nu vrea să se-ntoarcă.

BONSTETTEN : Așa stau lucrurile.

WOOD : Nu pot să pricep...

BONSTETTEN : Ai venit de pe Pămînt. De aceea nu poți pricepe.

WOOD : Dar și voi sînteți de pe Pămînt.

BONSTETTEN : Am și uitat.

WOOD : Aici însă nu se poate trăi !

BONSTETTEN : Noi putem.

WOOD : Duceți, desigur, o viață îngrozitoare.

BONSTETTEN : O viață adevărată.

WOOD : Ce-nțelegi tu prin asta ?

BONSTETTEN : Ce aș fi fost eu pe Pămînt, Wood ? Un diplomat. Ce ar fi fost Irena ? O dezmățată. Iar unii ar fi fost criminali, alții — idealiști, urmăriți de nu știu ce mașină a statului.

(Pauză)

WOOD : Și acum ?

BONSTETTEN : După cum vezi, sînt medic.

WOOD : Și operezi fără anestezie.

BONSTETTEN : Țigara nu mai are nici un gust. S-a umezit în atmosfera asta jilavă și abia arde.

(Pauză)

WOOD. Mi-e sete.

BONSTETTEN : Ai aici apă fiartă.

WOOD : Afurisita asta de lumină din ferestruici, galbenă ca lămîia, aerul ăsta plin de miasme m-au amețit.

BONSTETTEN : Nu există alt aer, numai lumina se schimbă : galbenă ca lămîia, uneori ca argintul topit, adesea roșie ca nisipul.

WOOD : Știu.

BONSTETTEN : Totul trebuie să facem noi înșine : uneltele, îmbrăcămintea, navele, aparatele de radio, armele de luptă împotriva animalelor gigantice. Și ne lipsește totul : experiența, știința, obișnuința, încrederea în solul care se modifică necontenit. N-avem medicamente ; aici cresc plante și fructe pe care nu le cunoaștem — cele mai multe otrăvitoare. Doar cu apa de băut te mai poți obișnui, anevoie.

WOOD : E dezgustătoare.

BONSTETTEN : Se poate bea.

(Pauză)

cps_info

WOOD : Ce-ai primit în locul blîndului Pămînt ? Oceane clocotinde, continente învăpăiate, deșerturi încinse de arșiță. Un cer care urlă. Ce-ai aflat în schimb ?

BONSTETTEN : Că omul este ceva valoros, iar viața lui — un har.

WOOD : E ridicol ! Pe Pămînt, noi încă de mult sîntem convinși de asta.

BONSTETTEN : Și ? Trăiți voi conform acestei convingeri ?

(Pauză)

WOOD : Dar voi ?

BONSTETTEN : Venus ne constrînge să trăim potrivit convingerilor noastre. Într-asta constă diferența. Dacă nu ne-am ajuta aici unul pe altul, ne-am prăpădi cu toții.

WOOD : De aceea nu te-ai mai întors ?

BONSTETTEN : De aceea.

WOOD : Și ai trădat Pămîntul.

BONSTETTEN : Am dezertat.

WOOD : Într-un iad, care este un rai.

BONSTETTEN : Dacă ne-am întoarce pe Pămînt ar trebui să ucidem, căci ajutor sau omor la voi e totuna. Nu mai putem omorî.

(Pauză)

WOOD : Trebuie să fim rezonabili. Și voi sînteți în primejdie : dacă rușii ne vor învinge, vor veni aici.

BONSTETTEN : Nu ne temem de ei.

WOOD : Voi apreciați greșit situația politică.

BONSTETTEN : Uiți că sîntem colonia corecțională a întregului Pămînt. Omenirea este gata să lupte ca să aibă o ambianță frumoasă și terenuri fertile, nu pentru o groapă de gunoi comună. Nu prezentăm interes pentru nimeni. Iar dacă aveți acum nevoie de noi, e doar ca să ne înhămați ca pe niște cîini la carul războiului vostru. Odată războiul sfîrșit, dispare și acest motiv. Ce-i drept, ne puteți trimite aici, dar nu ne puteți sili să ne-ntoarcem. N-aveți asupra noastră nici o putere. Ne-ați exclus din rîndul omenirii. Ei bine, Venus este mai îngrozitoare decît voi. Oricine calcă pe solul ei, indiferent de rangul său, cade sub legea ei și altă libertate decît a ei nu-i este acordată.

WOOD : Libertatea de a crăpa.

BONSTETTEN : Libertatea de a te comporta cinstit și de a face ceea ce trebuie. Pe Pămînt noi n-o avem. Nici chiar eu. Pămîntul este prea frumos ; prea bogat, oferă prea mari posibilități — ceea ce duce la inegalitate. Voi dezonorați sărăcia, socotind-o rușinoasă. Numai aici devine sărăcia ceva natural. Hrana noastră, uneltele noastre au pe ele doar semnul sudorii noastre, nu și al nedreptății, ca pe Pămînt. De aceea ne temem de voi. Ne temem de belșugul vostru, ne temem de o viață prefăcută, ne temem de un rai care este un iad.

(Pauză)

cpsf.info

WOOD : Sînt obligat să-ți spun adevărul, Bonstetten. Am adus cu noi bombe...

BONSTETTEN : Bombe atomice ?

WOOD : Bombe cu hidrogen.

BONSTETTEN : Cu înveliș de cobalt ?

WOOD : Da, cu înveliș de cobalt.

BONSTETTEN : Mi-am închipuit.

WOOD : Eu n-am bănuit nimic. Totul a fost făcut din ordinul președintelui. Ieri, cînd am aflat despre asta, am rămas uluit, Bonstetten.

BONSTETTEN : Te cred.

WOOD : Firește, îmi vine foarte greu. Dar noi sîntem într-o situație disperată. Bunăvoința noastră nu poate fi pusă la îndoială. Libertatea și umanitatea vor triumfa în cele din urmă.

BONSTETTEN : Firește.

WOOD : Pur și simplu, sîntem constrînși să luăm măsuri severe.

BONSTETTEN : Se înțelege de la sine.

WOOD : Îmi pare, într-adevăr, rău, Bonstetten.

(Pauză)

BONSTETTEN : Dacă nu vă ajutăm, aruncați bombele ?

WOOD : Sîntem nevoiți.

BONSTETTEN : Nu vă putem împiedica.

(Pauză)

WOOD : O să pieriți.

BONSTETTEN : Mulți. Unii vor scăpa. Cînd ați sosit, vasele noastre au fost avertizate. De obicei ne ținem aproape unii de alții ; acum însă ne-am împrăștiat pe toată planeta.

WOOD : Ați prevăzut totul.

BONSTETTEN : Doar am trăit și noi cîndva pe Pămînt.

(Pauză)

WOOD : Acum trebuie să plec.

BONSTETTEN : Cînd te vei întoarce vei avea nevoie să te întremezi. Du-te în Elveția. La Engadin. Acolo mi-am petrecut ultima vară, în urmă cu cincisprezece ani. Nu voi uita niciodată albastrul acelui cer.

WOOD : Mi-e teamă că... situația politică...

BONSTETTEN : Firește. Situația voastră politică. Nu m-am gîndit de loc la ea.

WOOD : Pe Pămînt încă-i mai ai pe ai tăi... Soția, doi copii... Dorești să le transmiți ceva ?

BONSTETTEN : Nu.

WOOD : Rămîi sănătos.

BONSTETTEN : Vrei să spui : rămîi mort. Spitalul meu plutitor nu va scăpa de bombele tale.

WOOD : Bonstetten !

BONSTETTEN : Bărbatul Irenei te va conduce pînă la țărm.

WOOD : Desigur că n-o să recurgem la bombe, Bonstetten. Povestea cu ele n-a fost decît o amenințare. De vreme ce nu putem să vă constringem, ar fi să dăm dovadă de-o cruzime fără sens. Iți dau cuvîntul meu.

BONSTETTEN : Nu ți-l primesc.

WOOD : Nu sînt călău !

BONSTETTEN : Dar ești un om de pe Pămînt. Nu poți renunța la ceea ce-ai plănuit.

WOOD : Iți făgăduiesc...

BONSTETTEN : Iți vei călca făgăduiala. Misiunea ta a dat greș. Deocamdată ți-e milă de mine. Totuși cînd te vei întoarce pe navă mila ta va păli și ți se va deștepta suspiciunea. Rușii ar putea să vină și să încheie cu noi o înțelegere, îți vei spune. Vei ști prea bine că asta nu-i cu putință, că-i vom trata pe ruși cum v-am tratat și pe voi, dar un fir de frică te va face să gîndești că poate ne vom alia totuși cu dușmanii voștri și, din pricina acestui fir de frică, din pricina acestei vagi nesiguranțe, vei îngădui ca bombele să fie aruncate. Chiar dacă ele n-au nici o noimă, chiar dacă vor cădea peste nevinovați, și astfel vom pieri.

WOOD : Ești prietenul meu, Bonstetten. Doar nu pot ucide un prieten !

BONSTETTEN : Ucizi ușor cînd nu-ți vezi victima, iar tu n-ai să mă vezi cînd voi muri.

WOOD : Vorbești de parcă ar fi ușor să mori !

BONSTETTEN : Tot ce-i necesar este ușor. Trebuie doar să accepți. Iar pe această planetă lucrul cel mai necesar, cel mai natural este moartea. Ea există aici pretutindeni și în orice clipă. O arșiță prea mare. Prea multe radiații. Chiar și marea este radioactivă. Peste tot mișună viermi care ne pătrund sub piele, în măruntaie ; bacterii care ne otrăvesc sîngele ; virusuri care ne distrug celulele. Continentele sînt pline de mlaștini de netrecut. Pretutindeni mări de țiței clocotind și vulcani, gigantice jivine pestilențiale. Nu ne temem de bombele voastre ; trăim în mijlocul morții și a trebuit să-nvățăm să nu ne mai temem de ea.

(Pauză)

WOOD : Apropierea morții și sărăcia... în citadelele astea sînteți inatacabili.

BONSTETTEN : Și acum pleacă.

WOOD : Bonstetten, te admir. Tu ai dreptate, iar eu greșesc. O recunosc.

BONSTETTEN : E drăguț din partea ta...

WOOD : Sînt adînc mișcat de cele ce mi-ai spus despre sărăcia și viața voastră de izbeliște...

BONSTETTEN : E frumos din partea ta...

WOOD : Dacă n-aș fi acum ministru de externe al Statelor libere unite aș rămîne cu tine.

BONSTETTEN : E generos din partea ta...

WOOD : Dar, de bună-seamă, nu pot părăsi Pămîntul aflat la ananghie.

BONSTETTEN : E foarte limpede.

WOOD : E tragic că în această privință nu sînt liber.

cpsf.info

BONSTETTEN : Nu trebuie să te amărăşti...
WOOD : Bombele nu vor fi aruncate.
BONSTETTEN : Să nu mai vorbim de asta.
WOOD : Îţi dau cuvîntul meu.
BONSTETTEN : Rămîi cu bine!

MANNERHEIM : A unsprezecea înregistrare. Astronava „Vega" zboară înapoi spre Pămînt.

ROI : Excelenţă ?
WOOD : Convorbirile noastre n-au dus la nici un rezultat. colonele Roi.
ROI : Aşadar, aruncăm bombele, excelenţă ? *(Pauză.)* Excelenţa voastră trebuie să se hotărască. *(Pauză).* Preşedintele a ordonat.

(Pauză)

WOOD : Dacă preşedintele a ordonat, colonele Roi, atunci aruncă bombele. Şi vezi... să fie cît se poate de uniform împrăştiate pe Venus.
ROI : Pregătiţi-vă de start.
UN GLAS : Pregătiţi-vă de start.
WOOD : Condu-mă în cabina mea, Mannerheim.

(Se aud paşi).

MANNERHEIM : Vă prind centura, excelenţă.
WOOD : Te rog.
MANNERHEIM : E bine, excelenţă ?
WOOD : Perfect.
MANNERHEIM : Lumina roşie, excelenţă. Peste douăzeci de secunde pornim. *(Pauză.)* Mai sînt zece secunde.
WOOD : Am eşuat...
MANNERHEIM : Am pornit.

(Zbîrnîit uşor.)

WOOD : Mannerheim.
MANNERHEIM : Excelenţă ?
WOOD : Ruşii ar putea să vină şi să încheie cu ei un pact.
MANNERHEIM : Desigur.
WOOD : E într-adevăr improbabil, dar totuşi posibil.
MANNERHEIM : Din păcate.
ROI : Bombele sînt pregătite ?
UN GLAS : Pregătite.
WOOD : O astfel de posibilitate, oricît de improbabilă ar fi, ne sileşte să aruncăm bombele.
ROI : Deschideţi trapele !
UN GLAS : Le-am deschis.
WOOD : Trebuie să mergem la sigur.
MANNERHEIM : Desigur, excelenţă.
ROI : Lansaţi bombele !
UN GLAS : Le-am lansat.

WOOD : La ce înălţime sîntem ?
MANNERHEIM : La o sută de kilometri.
ROI : Cuplaţi la viteza maximă !
UN GLAS : Am cuplat.
WOOD : Cum se simte ministrul teritoriilor extraterestre ?
MANNERHEIM : Îşi revine.
WOOD : Dar ministrul de război ?
MANNERHEIM : Din nou ca odinioară.
WOOD : Şi eu mă simt mai bine.
MANNERHEIM : Mîine are loc un consiliu de miniştri.
WOOD : Politica îşi urmează cursul.
ROI : Bombele şi-au atins ţinta ?
UN GLAS : Au atins-o.

(Pauză)

WOOD : Rezultatul ?
MANNERHEIM : Inobservabil. Dar ni-l putem prea bine închipui.

(Pauză)

WOOD : Dezgustătoare istorie ! Ce groaznică planetă ! În definitiv, toţi cei de-acolo sînt nişte criminali. Nu mă-ndoiesc că Bonstetten dorea o alianţă cu ruşii. Au jucat în faţa noastră un teatru murdar.
MANNERHEIM : Şi eu cred asta, excelenţă.
WOOD : Acum însă bombele au căzut şi în curînd ele vor cădea şi pe Pămînt. Sînt bucuros că am o subterană sigură împotriva bombelor atomice. Din ordin de sus. Iar în timp de război un ministru al afacerilor externe e mereu în vacanţă. Numai la pescuit va trebui să renunţ. Îi voi citi pe clasici. Îndeosebi pe Thomas Stearns Eliot. E cel mai odihnitor. Nu există nimic mai nociv decît o lectură captivantă.
MANNERHEIM : Ce cuvinte de aur, excelenţă !

În româneşte de
ADRIAN ROGOZ şi IACOB BABIN

cpsf.info

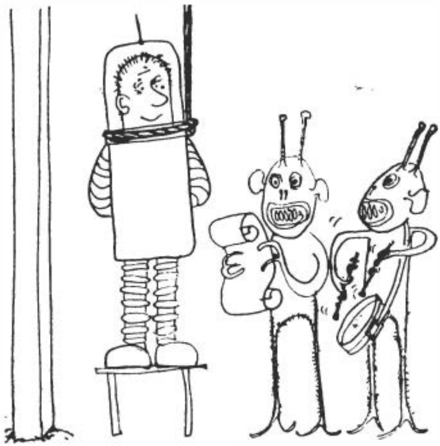
Festivalul de la Triest la a cincea ediție

Al V-lea Festival internațional al filmului științifico-fantastic se va desfășura la Triest între 8 și 15 iulie 1967 în Castello di San Giusto. Și în acest an festivalul va avea două părți. Prima parte va fi rezervată filmului de lung-metraj și nu va avea caracter competitiv, ci va constitui o amplă trecere în revistă a celor mai bune producții cinematografice din acest domeniu, realizate în stagiunea 1966—1967. La festival participă în exclusivitate filmele care aparțin genului științifico-fantastic. Cea de-a doua parte a festivalului va avea caracter competitiv și va fi rezervată filmelor de metraj mediu și scurt. Celui mai bun film prezentat la această a doua parte a festivalului i se va decerna premiul „Sigillo d'oro della Città di Trieste" și un „Premio speciale". Tuturor filmelor prezentate la festival, atît celor de scurt-metraj cît și celor de lung-metraj, le vor fi acordate o simbolică „Astronave del Festival", operă a sculptorului Marcello Mascherini.

(„L'UNITÀ" — miercuri 8-II-1967)

UMOR

de
VASILE CRĂIȚĂ MÎNDRĂ

Western cosmic

POŞTA CITITORILOR

Dragi tovarăşi,

Cînd în 1955 am citit primul număr al Colecţiei am fost captivat de întîmplările extraordinare ale eroilor povestirii „Meteoritul de aur". De atunci aştept, şi recunosc, cu nerăbdare apariţia noilor broşuri, pe care am reuşit să le strîng pe toate.

Cu prilejul apariţiei celui de-al 300-lea număr al Colecţiei îmi exprim sentimentele de adînc respect pentru perseverenţa cu care colectivul dv. de redacţie a activat în decursul acestor aproape 12 ani în scopul promovării şi dezvoltării literaturii ştiinţifico-fantastice româneşti.

Doresc atît redacţiei cît şi scriitorilor, desenatorilor şi colaboratorilor ei noi şi frumoase succese.

Pe curînd, la numărul 500!

IEPURE SAMUIL
lucrător la U.R.C.A.P. Aiud,
regiunea Cluj

Redacţia colecţiei mulţumeşte tuturor cititorilor care i-au transmis cu prilejul apariţiei numărului

300

urările lor de bine

Coperta-desen: DUDA VOIVOZEANU
Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

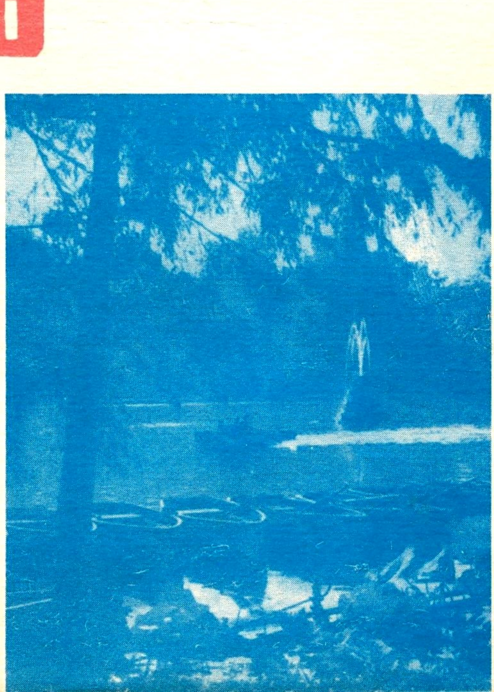
clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

CALITATEA HÎRTIEI „A R F O" PRODUS AL COMBINATULUI CHIMIC TÎRNĂVENI, ASIGURĂ FOTOGRAFII FRUMOASE ŞI DE BUNĂ CALITATE

arfo

PREŢUL 1 LEU

41007

MAI 1967